

ROCKMUZIEK

Monomyth: repeterende spacerock

Het instrumentale vijftal Monomyth combineert psychedelica en stonerrock met patronen uit de minimal music. Sander Evers zit achter het stuurwiel van dit retro spaceship.

door Willem Jongeneelen

De Haagse band Monomyth houdt van lange nummers. Hun naamloze debuutalbum bevat slechts vijf tracks, maar duurt toch bijna een uur. Het is een instrumentale spacetrip, niet alleen te genieten na het nuttigen van een plak spacecake, maar ook uitermate geschikt voor fans van Pink Floyd die vinden dat de hoogtijdagen van die band in het begin van de jaren zeventig lagen. De naam Monomyth is niet zomaar gekozen volgens drummer Sander Evers. „De monomythe is een theorie van schrijver Joseph Campbell. Hij ontdekte dat alle grote verhalen, van de Bijbel tot Star Wars, van Lord Of The Rings tot Harry Potter, eenzelfde standaardopbouw bezitten. Daarbij moet de held erop uit om, bij wijze van metafoor, de wereld te redden. Hij stuit tijdens die reis op allerlei tegenstanders en problemen. Die metafoor is ook van toepassing op wat wij als band ondernemen. Wij maken muziek die onderweg ook in allerlei sferen terechtkomt. We hantieren dus hetzelfde principe, maar doen dat wel compleet zonder woorden.” Monomyth werd in 2011 opgericht door bassist Selwyn Slop (39) en drummer Sander Evers (41). De in Bergen op Zoom gebo-

ren, in Ossendrecht opgegroeide Evers heeft, evenals de meeste andere bandleden, een sterk muzikaal verleden. Hij speelde in de Bergse band White Zodiac en later in Gomer Pyle. Sander Evers had van jongs af aan een sterk idee hoe muziek voor hem moet klinken en hoe je luisteraars daarin meeneemt.

„Meteen na het uiteenvallen van Gomer Pyle heb ik me voorgenomen dat een volgende groep wel van meet af aan mijn band moest zijn. Dat is Monomyth nu. Vrijwel direct ben ik samen met bassist Selwyn Slop opnieuw muziek gaan maken. In Monomyth ging ik met hem en anderen verder met waar ik altijd al heen

wilde. Ik ben altijd trouw gebleven aan mijn ideeën over muziek. Ik ben niet de man die de songs schrijft, want het draait ook in deze band om samen muziek maken. Instrumentbeheersing en creatieve bijdragen zorgen voor de chemische reactie die je uiteindelijk te horen krijgt. Ik laat mijn invloed gelden, maar het blijft een groepsproces.”

De klik tussen Evers en Slop was er meteen. Het doel wat ze voor ogen hadden, was ook duidelijk en het tweetal deelde dezelfde smaak en ideeën.

Evers: „We delen onze voorliefde voor Pink Floyd en de minimal music van Steve Reich en Philip Glass. We houden van drone music en baseren ons ook in Monomyth op repeterende motieven. Door middel van melodielijnen en sferen brengen we daar veranderingen in aan. Nog voor we een deel van de andere bandleden gevonden hadden, wisten we dat het goed zat. Uiteindelijk hebben we voor een nieuwe gitarist zelfs een auditie opgezet: Dit is wat we doen, kijk maar of je er iets mee kan. Omdat we niet de muziek wilden veranderen, maar wel ieders inbreng

van belang vinden.”

Het albumdebuut laat een groovy band horen, waarin naast de prominente beat een warm orgel, sfeervolle andere toetsenpartijen en heavy bas- en gitaarspel gezamenlijk de dienst uitmaken. Dat verveelt geen moment, al moet je wel bereid zijn je door deze lange, monotone herhalingsoefeningen op te laten tillen, mee te laten voeren en op een nog onbekende bestemming weer neer te laten planten. Live kunnen de tracks nog veel langer duren dan op de plaat.

„Er wordt vaak gezegd dat we jammuziek maken. Dat is niet waar. Alles staat vast. We zoeken wel naar een flow. Het kan dat een ander geluidje of wat noisy ruis het geheel een zwieper geeft, maar qua timing lopen de tracks iedere keer precies gelijk. De zaak oprekken kan wel, als een gitaarsolo wat langer duurt. Ook hebben we geen last van een zanger.”

Ondanks het ontbreken van commerciële motieven gaat het Monomyth voorlopig voor de wind. De band was al actief op het grote festival Parkpop en mag zich begin 2014 ook presenteren op het festival Noorderslag.

„Vanaf dag één konden we veel optreden. We zitten nu bij een gerenommeerd boekingskantoor. Naast Nederland richten we ons voornamelijk op België en Duitsland. In Leuven stonden we laatst onverwacht in een uitverkocht huis en ook speelden we met veel succes al op een festival op de Reeperbahn in Hamburg. Daar hebben we goede contacten opgedaan, dus wie weet tot wat voor mooie zaken dat allemaal nog gaat leiden.”

Monomyth. 29 november in Mezz in Breda, 1 februari in Kadans in Wuustwezel, 8 maart in Gebouw-T in Bergen op Zoom. Het album Monomyth verscheen via Burning World Records

“ Ik ben altijd trouw gebleven aan mijn ideeën over muziek

Sander Evers, drummer

“ Een volgende groep moest van meet af aan mijn band zijn

Sander Evers

PLAY

Marco Borsato Nederlandstalig

Sinds het duidelijk in de categorie plagiaat vallende *Koningslied* (met die vreselijke tekst van het volk die daar vol fouten overheen werd gekieperd) dat John Ewbank nog ergens in een la had liggen, heb ik moeite om nog iets van die man serieus te nemen. Toegegeven, ik was al geen fan van de zanger met Italiaans bloed die lang geleden via een imitatiewedstrijd boven kwam drijven, maar de klefheid, de pathos, die geforceerde uithalen en die berg clichés die Ewbank zijn zanger op *Duizend Spiegels* uit laat storten, het is eigenlijk allemaal even erg. 'De stilte is oorverdovend', zingt Marco Borsato ergens. Was dat maar waar. Dit is een bombastisch drama dat met veel dynamiek door heel goede muzikanten en een berg elektronica voor de neus van Ewbank vervaardigd is, maar dat geen moment de ziel raakt. Bijdragen van Trijntje Oosterhuis, Gers Pardoel, Lisa Lois, Lange Frans en Ali B veranderen daar niets aan.

Label: Universal

Willem Jongeneelen

Delouise singer-songwriter

Aan de ukelele kleef een zeker muzikale lulligheid. Denk aan Tiny Tim ooit of aan Brigitte Kaandorp. In de handen van Delouise is de ukelele echter de basis voor een prachtige cd. Singer-songwriter Delouise is de Bredase Wies Peeters. Dochter van Joep en zus van de al even muzikale, op jazz georiënteerde Kris Peeters. *Lay Low* is de titel van deze tweede cd van Delouise. De productie is helder, de arrangementen zijn fraai en Delouise en haar begeleiders hebben er hoorbaar zin in. Het gros van de nummers zou je kunnen kenmerken als folk met de titelsong als hoogtepunt. *Nighttrain* is een vuig stukje americana en *Home is where you are* ont-popt zich tot een gospel-achtige meezinger. De teksten van Delouise zijn behoorlijk goed, maar het zijn vooral de melodieën waarmee ze indruk maakt. En als ze die melodie in haar eentje op de ukelele met spaarzaam snarenspeel laat klinken, gaat er zelfs enige betovering van uit.

Label: Rock 'n Rommel

Wim van Leest

Ayreon rockopera

En opnieuw is Oudenbosch even het epicentrum, daar waar het de van opwindende schuddende wereld der progrockers betreft. Wederom bracht de daar woonachtige Arjen Lucassen een monsterproductie uit: vier stukken van circa 22 minuten, verdeeld over twee cd's, elpees of nog andere edities met ook nog een dvd daarbij. Een heuse rockopera, zoals eigenlijk alleen deze kluisenaar ze nog maakt: *The Theory of Everything*. Met een ingewikkeld verhaal waarbij een wetenschapper de kwantummechanica verbindt aan de zwaartekracht, maar voor het bewijs ervan zijn autistische zoon nodig heeft. Je moet er even voor gaan zitten, of de overweldigende symfonische rock gewoon over je heen laten denderen. Er zijn geweldige stemmen uit Nightwish, Kamelot en Lacuna Coil, en virtuoze solo's van Lucassen zelf en grootheden als Steve Hackett (Genesis), Rick Wakeman (Yes), Keith Emerson (Emerson, Lake & Palmer).

Label: Inside Out/Century Media

Willem Jongeneelen